

Bir Büyük Üstadın Ardından

Fildişi Sahili Büyük Locası Önceki Büyük Üstadı Clotaire Magloire Coffie, ya da yakınlarının kendisine hitap ettikleri şekliyle "Baba", 29 Ocak 2017 tarihinde, Yamoussoukro mabedinin temel atma töreninden dönerken geçirdiği trafik kazasıyla ebediyete intikal etti.

Clotaire, masonluğun dünya ölçeğinde seçkin, saygın ve güçlü bir ismiydi. Büyük locasının ilk büyük üstadı olarak 1989 senesinde devraldığı birinci çekici, 2015 senesinde, sadece ülkesinde değil dünyada hayranlık uyandırmış bir büyük üstat olarak halefine huzur içerisinde devretti.

26 sene büyük üstadlık yapmanın Türk masonluğunun yönetim kültüründe zor anlaşılabileceğinin farkındayım. Diğer yandan, olayları yaratan şartları gözetmeden yapılan mukayeseler her zaman yanıltıcı olur. Clotaire, Fildişi'nin kana boyandığı uzun bir iç savaş döneminde, ülkenin toplumsal ve siyasi hayatının güçlü isimlerini bünyesinde barındıran bir büyük locayı yönetti ve bu süreçte kurum içindeki kardeşlik ve ahengi muhafaza etmeyi başardı. O kadar ki onun bu başarısının ülkenin nihayetinde barışa kavuşmasına dahi katkı yaptığı söylenebilir. Fildişi'ndeki mason profilinin toplum içinde neyi temsil ettiğini bilenler, bu ifademin manasını daha iyi anlayacaklardır. Zannedirim dünyanın kendisine hayranlığı, biraz da çoğumuza imkansız görüneni başarmış olmasındandır.

İmkansız diyorum ama aslında Clotaire, ilkelerinden taviz vermeyen bir kişiliğin, insanlara karşı samimi bir şefkat ve derin bir masonluk bilgisiyle bir araya geldiğinde neler yapabileceğinin mükemmel bir örneğiydi. Ülkesinde ve büyük locasında yıllar boyunca verdiği mücadelenin mahiyetinin bazen sert davranmayı da gerektirdiği şüphesizdir. 2016 Nisan ayında, görevi devretmesinden bir sene sonraki-ve heyhat son defa olarak katıldığı- büyük loca toplantısının gala yemeğinde biraderler ve hemşireler tarafından dakikalarca ayakta alkışlandığı tablo, bu mücadelenin mahiyetine duyulan ortak hürmetin bir ifadesi olarak hafızalarımıza kazındı.

Clotaire'e "Baba" diyenler arasında olma imtiyazını taşıyan masonlardayım. Kendisini, büyük sekreterliğim zamanında, 2007 yılında Paris'te tanıdım. Birbirimize yaklaşmamız çok kısa sürdü. Son yıllarda ayda bir telefonla konuşur; senede üç-dört defa da görüşürdük. Masonluğun dünya dinamiklerine dair kafamı kurcalayan konularda akıl danışırdım, bilgi ve tecrübesini cömertçe paylaşırdı. Bundan birkaç sene evvel dünya masonluğuna dair atıp atmamakta kararsız olduğum bir adım vardı. Adımın masonluğa faydalı olabileceğini düşünüyordum; diğer yandan bu adım sadece bir büyük locanın iç işine değil, bir ülkenin siyasetine de müdahale anlamına gelebilirdi. Konuyu kafamda tartarken elbette Clotaire'e de danışmaya karar verdim. Abidjan'da buluştuğumuz öğle yemeğinde, daha konuyu kendisine açmadan, gözlerimin içine baktı ve "aklından ne geçtiğini biliyorum; yapmayı düşünme bile" dedi. Konu da böylece açılmadan kapandı.

Kendisini Paris'te tanı mıştı m; son görüşüm de Aralık 2016'da yine Paris'te oldu. Vedalaşırken "hoşçakal Baba" dedim; başımı iki elinin arasına aldı, pırıl pırıl gözleriyle gözlerimin içine bakarak "bil ki sen benim beyaz değil siyah evladım sın" dedi. Onu hep, zorlukların olgunlaştırdığı şefkatiyle ördüğü  elik iradesini yansıtan bu bakışlarıyla hatırlayacağım.

Türkiye'ye gelmesini ve Türkiye'deki kardeşlerimin bu  ınarı tanı malarını çok istemiştim; karşılıklı niyet de ettik; nasip değilmiş. Ama Türkçe yazdığım bu satırlarla ilan etmek isterim ki bu dünyadan Clotaire Magloire Coffie geçti.

Asırlarca insanlığın yükünü taşımış güzel insanların kıtasının seçkin evladı;

Büyük  stat;

Baba

Nur içinde yat.

M. Remzi Sanver

31 Ocak 2017, Paris